

Simona Marková

Narodila jsem se a dodnes bydlím v Ústí nad Labem. Dlouhá léta jsem pracovala jako účetní, nyní jako rozpočtář. Členem Klubu chovatelů výmarských ohařů jsem od roku 2005. Jsem držitelkou bronzového, stříbrného i zlatého vůdcovského odznaku - podmínky pro všechny tři odznaky jsem splnila v roce 2013, kdy jsem na všech zkouškách (ZV, PZ, LZ, VP i VZ) úspěšně předvedla svého třetího psa a zároveň jsem měla absolvované všechny nejvyšší soutěže (MRJ, MRK, MKP).

K lovecké kynologii mě přivedla láska ke psům, kterou „trpím“ odmalička a velká náhoda. V dětství jsem žádného psa mít nesměla, v dospělosti pak přišly děti a s nimi jiné starosti. V roce 2004 studující syn přijel domů na víkend i s mladou výmarkou, kterou jako „holka pro všechno“ musel hlídat svému zaměstnavateli, u kterého si v Praze při studiu přivydělával. Do té doby jsem výmarského ohaře nikdy neviděla. Byla to láska na první pohled! Nadchl mě nejen vzhled, ale i úžasná inteligence tohoto plemene. Vždyť na fenku mluvili jen anglicky, a já se s ní česky domluvila hned! Bohužel, Bella nebyla moje a majitel, ač na ni neměl vůbec čas, ji prodat nechtěl. A tak jsem si pořídila štěně. Také fenku. Jen náhoda rozhodla, že jsem si pro ni dojela k paní Ing. Zitě Krepsové, která měla poslední volnou.

Citty od Červenického potoka mi úplně změnila život. Původně jsem ji chtěla jen jako sportovního společníka, rychle jsem ale poznala, že se loveckému výcviku nevyhnu. Tedy – pokud chci, aby byla opravdu šťastná. Citty byla můj první pes v životě. Díky jejím vlohám a úžasné povaze jsme to spolu dotáhly až na vrchol. Ona byla moje učitelka, s ní bylo všechno poprvé. Z počátku jsem však byla docela zoufalá. Nevěděla jsem, jak výcvik uchopit. A tak jsem odjela na týdenní tábor, který v roce 2005 pořádal náš klub v Brodu nad Dyjí.

Tohle byl ten zlom, tehdy jsem teprve pochopila, jaké plemeno jsem si pořídila. Moje fenka si poprvé přičichla k lovecké práci. Je pravda, že pod vedením prvního trenéra bychom to daleko nedotáhly. Jeho zjevný despekt a výroky „neaportuje, nehledá“, exteriérově „velmi dobrá až dobrá“ mě málem odradily. Naštěstí se tam našel člověk, který mě povzbudil, a tím byl Vojta Kavalec. On to byl, kdo poznal, že fena bude nejen krásná (v tu dobu jí bylo pouhých 11 měsíců), ale hlavně šikovná. Jen se musela „rozjet“ a s tím mi pomohl. Děkuji ti, Vojto, tam nahoru!!!

Pak už to šlo skoro samo. Následoval další tábor zakončený naším vítězstvím na podzimních zkouškách, výstavy, kde postupně z „jen výborné“ vyrostl šampion ČR, SR, mezinárodní šampion krásy a nakonec Klubový vítěz.

První sezónu jsem s Citty absolvovala kromě podzimních také lesní zkoušky v 1. ceně a nakonec mezinárodní všestranné zkoušky ve 2. ceně (to jí bylo 13,5 měsíce).

V dalších letech následovalo mnoho úspěchů, vítězství, pracovních titulů. Citty byla šampionem práce, vítězem všech typů zkoušek (PZ, LZ, SZVP, VZ), vítězem Memoriálu Josefa Kobzy, vítězem IFT – mistrovství světa výmarských ohařů v Jarním Field Trial solo, 2 x úspěšně absolvovala MRK a 1 x MKP, kde byla oceněna za nejlepší práci v lese (na barvě jako hlasič). Kompletní výčet jejích úspěchů je na www.alfaori.cz

Citty však byla i skvělý „rodinný“ pes. Honů jsme spolu absolvovaly jen pár a v myslivecké praxi Citty nikdy nepracovala – neměla tu možnost. Na ústecku se drobná zvěř bohužel moc nevyskytuje a tudíž neloví, s dosledy si v MS vždy vystačili se svými jezevčíky a teriéry. Bylo mi to líto, ale později jsem se smířila s tím, že místo praxe máme tréninky a soutěže. Já jsem alespoň s vyznamenáním složila zkoušky z myslivosti.

Stejně je to i s potomky po Citty, které mám doma. Z druhého vrhu jsem si neplánovaně ponechala Besta a ze třetího vrhu plánovaně Collina. Oba psi byli také velmi úspěšní na všech typech zkoušek, jako jejich matka. Oba na barvě pracují jako hlasíči, jsou šampiony práce a úspěšnými absolventy MRK a MKP (Best má obě nejvyšší soutěže dokonce 2 x).

Best poprvé nabodoval na MRK ve věku 1,5 roku na Memoriálu Roberta Jakoubka, kde obsadil 2. místo za tehdy již zkušeným šampionem práce Antony Shefisem, obdržel tituly res. CACT, res. CACIT a byl oceněn za nejlepší práci v poli. Dodnes si vybavuji, jak pan rozhodčí před Bestem poklekl a smekl klobouk...

Na MRK jsem se s ním zodpovědně připravila a do poslední chvíle to vypadalo velmi nadějně. Procházeli jsme se skoro samými čtyřkami až do velkého pole, kde byl na společném honu střelen zajíc. Po splnění disciplíny přinášení teplého zajíce ho pomocník odhodil do pole a společný hon pokračoval. Jenže Besta, který odhození viděl, už nic jiného nezajímalo. Jako správný ohař přece nemohl dopustit, aby takový úlovek zůstal pohozený někde vzadu. Stále se pro něj vracel a nepomohlo ani, když jsem ho na pokyn rozhodčího na chvíli uvázala. Vrátil se pro něj hned, jakmile jsem ho zase pustila, i když to byla už pořádná dálka. Za to jsme dostali snížené známky ze společného honu i z poslušnosti. Konečný výsledek - 1. cena, 4. místo a titul CACT. Přestože mi bylo líto snížených známek za toho zajíce, tak skvělý výsledek mi vyrazil dech.

I s Collinem to na MRK vypadalo do poslední chvíle „na bednu“. Několik vystavení, několik ulovených a dohledaných bažantů. Při posledním rozhodčí přikázal střílet už jen do vzduchu. Kdyby to nebyl Collin, ohradila bych se, jako kdysi u Besta. Vždyť každému musí být jasné, co bude následovat. Protože jsem s Collinem na sebe nechtěla zbytečně upozorňovat, jen jsem polkla... a dopadlo to přesně podle předpokladu. Po výstřelu pohyb vpřed, moje tiché „down“ a okamžité ulehnutí psa. Výsledek - 2. cena (485 bodů). Collin je kapitola sama pro sebe. Je to pes, u kterého jsem si vědoma horších nervů, ale o to víc si cením jeho neskutečné oddanosti, poslušnosti a touhy pracovat pro mě. Na obou nejvyšších soutěžích MRK i MKP podával úžasně výkony, řekla bych dokonce, že pracoval nad své možnosti. Nikdy mu to nezapomenu! Dnes je skvělým rodinným psem, obrovský mazal a nepostradatelný pomocník při chytání našich uprchlých bažantů. Nosí je živé, neporaněné.

Každý z mých psů je úplně jiný nejen vzhledově, ale i povahově. Všichni ale mají vynikající vlohy a každý mě mnoho naučil. Své psy si cvičím sama. Dnes už s výcvikem pomáhám i jiným lidem, kteří o to stojí a nechají si poradit. K tomu, abych radila jiným, jsem se odhodlala až poté, co jsem předvedla své tři psy na nejvyšších soutěžích MRK a MKP. Ani dneska se nestydím říct, že si s něčím nevím rady. Člověk se opravdu učí s každým psem. V žádném případě nelze tvrději na všechny uplatňovat jednu metodu. Kdo tohle nepochopil, nikdy nemůže být dobrým trenérem. Asi nejdůležitějším mým poznatkem ale je, že prvotní nikdy nesmí být touha po úspěchu. To vede jen k těžkému zklamání obou stran. Já preferuji výcvik založený na vrozené chuti do práce psa a důsledném přístupu trenéra.

Dcera Besta, Ailen Driv av Potensial, je mým čtvrtým psem v pořadí. Přivezla jsem si ji až z Norska. Lenny mi velmi připomíná svou babičku Citty (2004 – 2016). Nejen, že se taky narodila v září, ale i mnoho jiného mají společného. Tak, jako s její babičkou, i s Lenny jsem do věku 13 měsíců stihla troje zkoušky. Letos v srpnu (v necelých 11 měsících věku) PZ v 1. ceně, potom následovalo vítězství na klubových zkouškách z VP, a nakonec (v necelých 13 měsících) Lenny získala 1. cenu na všestranných zkouškách!

Velikou radost jsem měla letos z úžasného výkonu a výsledku na MRK Evy Volfové s Bonie od Ptačího dolu. Doufám, že ledy jsou prolomeny a výmarský ohař svými výkony přesvědčil i ty nejzatvrzejší

své odpůrce o tom, že je minimálně stejně dobrý, jako ostatní plemena ohařů. Rozhodně může všem směle konkurovat. O to se alespoň snažím i já a budu se snažit i nadále...